ΈΤΟΣ Β'. ΈΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ: 16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1891 ΑΡΙΘ. 28

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
15 ΛΕΠΤΑ 15

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐν ΕΛΛΑΔΙ, ἐτησία Δρ. 8
» » ἑξάμηνος » 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ἐτησία Φρ. 12
» » ἑξάμηνος » 7

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Περὶ φυσικῆς καλλονῆς. Αἱ πεφημισμέναι ὡραιότητες. Πινακοθήκη γυναικείων καλλονῶν, (συνέχεια), ὑπὸ Ἀστέρος. — **Περὶ τεσσάρων παραθαλλασσίων πόλεων τῆς Νοτίου Ρωσσίας, ἐν σχέσει πρὸς τὸν αὐτόθι ἑλληνισμόν,** ὑπὸ Δ. Ι. Κ. — **Ὁ Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ ἢ ἡ Γῆ τῶν ἀδαμάντων** (Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν), μετάφρασις ὑπὸ Δ. Ι. Κ. — **Εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως.** — **Τῷ πιστῷ μου Μῶψ γηράσαντι** (ποίημα) ὑπὸ Π. — **Τὸ Πάνθεον,** βιβλιοκρισία. — **Π. Βενεράτος,** Δήμαρχος Ἀργοστολίου. — **Διαλέξεις Ι. Πετρώφ.** — **Αἰνίγματα.—Ἀνταποκρίσεις.**

ΠΕΡΙ ΦΥΣΙΚΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΑΙ ΠΕΦΗΜΙΣΜΕΝΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΕΣ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἡ Δωροθέα Dene εἶναι τύπος ὡραιότητος τῶν ἀγρίων ἐκείνων ἀνθέων, τῶν φυομένων ἄγνωστον πῶς παρὰ τ' ἄκρα τῶν ὁδῶν, καὶ ἄτινα ἰδιάζοντα τρόπον ἑλκύουσι πολὺ τὸν θαυμασμὸν καὶ παρέχουσι τοσαύτην ἡδονήν, ὅσην τὰ κρῖνα τῶν θερμοκηπίων! Ὁ Σὶρ Φρειδερῖκος Λέϊτον ἀνεκάλυψε ταύτην καὶ ἀποκατέστησε διάσημον πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν μεταχειριζόμενος αὐτὴν ὡς πρότυπον διὰ τὴν «Ἰφιγένειαν.» Ἔκτοτε ἐζωγραφήθη παρ' ἡμισείας δωδεκάδος ζωγράφων, ἀνῆλθε δὲ εἰς τὴν σκηνήν, ἔνθα πανδήμως ἐπευφημεῖται, ἀπεικονίζουσα τὴν τάσιν τῶν ἐν προτερήμασι προηγουμένων καλλονῶν πρὸς θεατρικὰς δάφνας. Ἡ Lily Langtry εἶναι ἴσως ἡ διασημοτέρα ἐξ ἐπαγγέλματος καλλονὴ ἐν τῷ κόσμῳ, ἥτις κατέστησε τὴν ὡραιότητα ἑαυτῆς ἀντικείμενον χρηματικῆς ἀξίας ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην γυναῖκα ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ διακεκριμένη αὐτῆς ἐρασμιότης λέγεται, ὅτι εἶναι προϊὸν τοῦ ἀφρογάλακτος καὶ μελανοῦ ἄρτου, τῶν ρυδακίνων καὶ τῆς ἡλιακῆς λάμψεως τῆς νήσου ἐν ᾗ ἐγεννήθη, καὶ ἔνθα ἔτρεχεν ὡς ἄγριον *ἀνδροκόριτζο* μέχρι τοῦ δεκάτου πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας της. Ὁ πατήρ της πρεσβύτερος τοῦ Jersey, ἐλέγετο ὅτι ἦτο ὁ ὡραιότερος ἀνὴρ τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς ἦτο ἐπίσης ὡραία.

Εἰς τὴν χαριτόβρυτον τοῦ πρεσβυτέρου θυγατέρα ἐπετράπη ν' ἀναπτύσσηται ἀρκετὰ ἐπιχαρίτως καὶ ὡς αὕτη εὐηρεστεῖτο, ἔπραττε δὲ τοῦτο καίτοι ἰδιοτρόπως καλῶς. Κατὰ τὸ δέκατον ἕβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας της συνεζεύχθη ἄσημόν τινα δικηγόρον τοῦ Λονδίνου μικρὰν ἔχοντα περιουσίαν, καὶ μεταβᾶσα ἐκεῖ αἰφνιδίως ἀνεῦρε τοσαύτην περὶ αὐτὴν παραφοράν, ὥστε κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς κυριαρχίας της, οὐδ' αὐτὴ ἡ βασίλισσα κατὰ τοὺς ἀνὰ τὰς ὁδοὺς περιπάτους θὰ ἐφείλκυε τόσην προσοχήν, ἐὰν ἐτύγχανε πλησίον της.

Ἀμερικανός τις περιγράφει ὡς ἑξῆς τὴν πρώτην αὐτῆς ἐμφάνισιν καὶ ὑποδοχήν. «Προσεφέρετο, λέγει, τὸ τέϊον ἡμέραν τινὰ ἐν τῷ Πύργῳ τοῦ Λονδίνου παρὰ τῶν φυλάκων τούτου, καὶ ὅλος ὁ ἐπὶ εὐφυΐᾳ διακρινόμενος κόσμος παρῆν. Συνωμίλουν μετὰ τοῦ γείτονός μου, ὅταν διὰ μιᾶς εἶδον μὲ τεταμμένους λαιμοὺς πάντας ἀνελθόντας ἐπὶ τῶν καθισμάτων. «Εἶναι ἡ βασίλισσα; ἠρώτησα. «Ὄχι, εἶναι ἡ νέα καλλονὴ ἡ Κυρία Langtry», μοὶ λέγουν. Τότε ἀνερριχήθην καὶ ἐγὼ ἐπὶ τοῦ καθίσματος, ὅπως ἴδω τὴν ἡγεμονικὴν ἐκείνην πρόοδον τῆς ἐρασμιότητος ταύτης. Δὲν ἦτο περισσότερον τῶν εἴκοσιν ἐτῶν, ἐνδεδυμένη ἐσθῆτα ἐξ ἁπλῆς μαύρης μετάξης, φέρουσα πλατὺν πίλον μετὰ πτερῶν ὃν ἔφερε πανταχοῦ, καθόσον τότε ἦτο πολὺ πτωχή. Ἀλλ' ὁποία ἰδανικότης ὡραιότητος! Δέρμα γαλακτῶδες καὶ ῥόδινον, μεταξώδης καστανὴ κόμη, κυανοῖ ὀφθαλμοὶ καὶ θελκτικὸν μειδίαμα. Τὸ πλῆθος σχεδὸν ἐτρελλαίνετο ἐπὶ τῇ θέᾳ ταύτης. Οἱ κάτοικοι τοῦ Λονδίνου ὑπερτέρουν ἀληθῶς ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς καλλονῆς ἐνθουσιασμῷ πολὺ περισσότερον τῶν Ἀμερικανῶν. Φαντασθεῖτε ἄνδρας σεβασμίους ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ν' ἀναμένωσι ἐπὶ ὁλόκληρον ὥραν ὅπως ἴδωσιν ὡραιοτάτην Ἀμερικανίδα ἐξερχομένην τοῦ οἴκου αὐτῆς, ἵνα ἐπιβῇ ἁμάξης. Οἱ ἄγγλοι ποιοῦσι τοῦτο συχνάκις διὰ τὴν Κυρίαν Langtry. Πλείονα δὲ διηγοῦνται ἀνέκδοτα περὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν Ἄγγλων κατὰ τὴν παρῳχημένην γενεάν, διὰ τὰς διασήμους ἀδελφὰς Gunning.

LILY LANGTRY

«Χορεύουσα, ὦ ἤθελον θαλάσσης νὰ ἦσο κῦμα,
νὰ δύνασαι διὰ παντὸς πετῶσα νὰ χορεύῃς.»

Θέτει ὁ Σακεσπῆρος εἰς τὸ στόμα τοῦ νεαροῦ πρίγκηπος διὰ τὴν Perdita, θὰ ἔλεγε δὲ τοῦτο μετὰ διπλασίας ζέσεως ἐὰν κατὰ τύχην ἔζη εἰς εὐθαλῆ μετὰ διακόσια ἢ τριακόσια ἔτη ἐποχὴν καὶ ἔβλεπε τὸν ὡραῖον μαργαρίτην τῆς Σεβίλλης, τὴν Καρμεντζίταν, τὴν ἀνευροῦσαν ἔκφρασιν νέαν διὰ τὴν θερμότητα καὶ τὸ πάθος τῆς νεότητος, διὰ τὰς νέας χαρὰς τῆς ζωῆς, καὶ τὴν ἔκστασιν τοῦ ἔρωτος. Αὕτη γεννηθεῖσα εἰς Μαλάγαν ὑπὸ Ἀνδαλουσίων γονέων πρὸ δεκαεννέα ἐτῶν, ἐπροθυμοποιήθη νὰ μάθῃ κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ζωῆς

της τὸ χορεύειν, ἀντὶ τοῦ βαδίσματος τῶν νηπίων. Οὐχὶ τὴν ἀκρονύχιον περουέταν τῶν Ἰταλῶν ἢ Γάλλων νηπίων, ἥτις τυγχάνει τεχνικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ἐκ κληρονομικοῦ ἐνστίκτου, ἀλλὰ «ὡς τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης», ὡς ὁ δονισμὸς τῶν κωδώνων ἐν τῷ ἀέρι, ὡς φλὸξ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συστρεφομένη, ἀστραπιαία ζωηρότης Ἱσπανικῆς ζωῆς, βαθέως κεχρωματισμένη ὡς ἄνθη ροιᾶς, πλήρης ἀτιθάσσου ζωϊκῆς χάριτος τοῦ ἐλθόντος εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἀγρίου τῶν ἐρήμων αἵματος, καὶ ἴσως κᾶπου πολὺ μακράν, ὡς ῥεῦμα Ἀθιγγανῶν.

Κατὰ τὴν δεκαεξαετῆ αὐτῆς ἡλικίαν εὑρίσκετο ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς γυναικείας αὐτῆς ἀναπτύξεως, καὶ ἦτον ὁ ἐκλεκτότερος τύπος τῆς Ἱσπανικῆς καλλονῆς. Τραφεῖσα μὲ σταφυλὰς — λέγει — ἡ θερμότης καὶ τὸ ἄρωμα τῶν ὁποίων μεταγγισθέντα εἰς τὸ αἷμα μετέδοντο ταύτῃ ἐρασμιότητα μεθυστικὴν ὡς ὁ οἶνος, ἐχόρευεν, οὐχὶ μὲ βηματισμοὺς, οὓς διδάσκει διδάσκαλος, οὐδὲ μὲ στροφὰς ἐπὶ σιδηρῶν δακτύλων ἐπιτελουμένας κατὰ τὸ μῆκος τῆς σκηνῆς δι' ἀγροίκων στάσεων. Ἐφόρει σεμνὰ κράσπεδα μέχρι τοῦ ἀγκῶνος κατερχόμενα, ἦτο λεπτὴ ὡς κάλαμος, καὶ ὁ εὔστροφος αὐτῆς ποῦς περιεβάλλετο δι' ἐμβάδων ἐξ ἀτλαζίου, ὧν ἡ ὑψηλὴ πτέρνα ἔπληττε τὸ ἔδαφος συγχρόνως μὲ τὰ κρόταλά της. Ὅταν ἡ καρδία συμβαδίζει μετὰ τῆς πρώτης χαρᾶς τοῦ ἔρωτος, ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα κατέχονται ὑπὸ ἀγρίας συγκινήσεως, ὅπως ἀνοίξωσι πτέρυγας πρὸς τοὺς ἀστέρας, ἀνακραυγάσωσι, πηδήσωσι καὶ τρέξωσιν. Ὁ χορὸς τῆς Καρμεντζίτης ἦτο ἡ κίνησις καὶ ἡ ἔκστασις τῆς ζωῆς. Ἡ Ἱσπανία ἐτρελλαίνετο δι' αὐτήν, καὶ ἡ Σεβίλλη τὴν ἀπεκάλει «Μαργαρίτην». Χορεύουσα ἐνώπιον τοῦ ἔτι νηπίου Βασιλέως, οὗτος ἀτένιζεν αὐτὴν μὲ λίαν ἀνοικτοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐχειροκρότει ὅταν κατέπαυεν ὁ χορός.—Οἱ Παρισινοὶ ὡμίλουν περὶ ταύτης. Ἐπὶ δύο ἔτη ἐχόρευσεν ἐνώπιον αὐτῶν, οἵτινες καὶ χρυσοῦν ἔκοψαν μετάλλιον δι' αὐτήν.

Ἡ Λαΐδη Ἑρμιόνη Duncombe ἦτο ἡ πρεσβυτέρα θυγάτηρ τοῦ κόμητος τοῦ Jeversham, οὐχὶ εὐπόρου εὐγενοῦς, ἔχοντος τρεῖς υἱοὺς καὶ τέσσαρας ὡραίας θυγατέρας, πάσας ὑπανδρευθείσας πλουσίους συζύγους, καὶ ὑψηλῆς περιωπῆς. Ἡ Λαΐδη Ἑρμιόνη ἄγει μόλις τὸ εἰκοστὸν αὐτῆς ἔτος, ἐνυμφεύθη δὲ τὸν Δοῦκα τοῦ Leinster τὸν κατόπιν γενόμενον Λόρδον Kildare. Κατὰ τὸ 1887 ἀνέλαβον τὸν τίτλον καὶ ἀπέκτησαν κληρονόμον. Ὁ σύζυγός της εἶναι πρῶτος Δοῦξ, Μαρκήσιος καὶ Λόρδος τῆς Ἰρλανδίας.

(Ἀκολουθεῖ). Ἀστήρ.

ΠΕΡΙ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΑΡΑΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΥ ΡΩΣΣΙΑΣ

ΙΔΙΩΣ ΕΝ ΣΧΕΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΘΙ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΝ

Πρό τινος ἐν τῇ εὐρυτάτῃ αἰθούσῃ τῆς Νομικῆς Σχολῆς, ἐποιήσατο τὴν δευτέραν αὐτοῦ διάλεξιν ὁ Ρῶσσος καθηγητὴς καὶ φίλος ἡμῶν κ. Κάρολος Φλέγελ. Τὸ θέμα ἦν τὰ μάλα ἐνδιαφέρον, διότι κυρίως ἀπέβλεπε τοὺς Ἑλλ. πληθυσμοὺς τοὺς ἐν τέταρσι μεμακρυσμέναις πόλεσι τῆς Ρωσσίας καὶ τοῖς περιχώροις βιοῦντας, εἰς ἃς τοὺς ἔρριψεν τοῦ ἀκμάζοντος ἐμπορίου ἡ γαργαλιστικὴ ἐπίδρασις. Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ προσιδιάζοντος ἡμῖν θέματος καὶ ἡ περὶ τὴν Ἑλλ. γλῶσσαν ὀρθοεπὴς εὐχέρεια τοῦ κ. Φλέγελ πολὺν εἵλκυσε κόσμον, καίτοι δι' εἰσιτηρίων ἐπετρέπετο ἡ εἴσοδος, ἐν τοῖς πρώτοις δὲ διεκρίνοντο ὁ πρύτανις τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ὁ ἕτερος πρύτανις τῶν Ἑλλ. λογίων κ. Ἀλ. Ρ. Ραγκαβῆς, οἱ γενικοὶ πρόξενοι τῆς Ρωσσίας καὶ Γερμανίας, πλεῖστοι καθηγηταί, δημοσιογράφοι, φοιτηταὶ καὶ πλειὰς κυριῶν καὶ δεσποινίδων, αἵτινες ἐπαρκῶς ἀντεπροσώπευσαν τὸ ὡραῖον φῦλον.

Αἱ πρὸς τὴν Ρωσσίαν συμπαθειαι τοῦ Ἑλλ. λαοῦ ἀνέκαθεν ἐκδηλωθεῖσαι, ὁλονὲν ἐπιρρώνυνται ἐκ πλείστων διηγμάτων ἀγαθῆς προαιρέσεως, τοιοῦτος δὲ σύνδεσμος εὐπροσδεκτος ἔσται, ὡς ἰσχυρὸς ἐν τῷ μέλλοντι παράγων.

Ἡ ὁμιλία τοῦ κ. Φλέγελ ὑπῆρξε μία δικαίωσις τῶν τοιούτων ἰδεῶν, αἵτινες καὶ ὑπὸ πρακτικοῦ οὐχ ἧττον πνεύματος διαπνέονται. Ἔσχεν ὁ ἀγορητὴς τὴν καλοσύνην νὰ παράσχῃ ἡμῖν εὐμενῶς τὰς δεούσας πληροφορίας, ἵνα ἀκριβῶς ὡς οἷόν τε παραθέσωμεν περίληψιν τῶν λεχθέντων, διότι ἡ μνήμη ὅσον κραταιὰ καὶ ἂν εἶνε, *λησμονῆ* ἐνίοτε τὰς ὑποχρεώσεις της καὶ γίνεται πονηρὰ εἰσηγητὴς σφαλμάτων. Πλὴν ὅμως τῆς περιλήψεως, θέλομεν ἐν τοῖς ἑφεξῆς παρενείρει καί τινα συμπεράσματα ἡμῶν, ἅτινα προεκάλεσεν ἡ τοῦ κ. Φλέγελ ὁμιλία.

«Δύο, εἶπεν ἀρχόμενος, μεγάλαι ὑποθέσεις μὲ ἤγαγον μέχρι τοῦδε ἐπὶ τὸ βῆμα ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, ἡ Ἀφρικανικὴ τοῦ μακαρίτου ἀδελφοῦ μου καὶ ἡ Μακεδονικὴ περὶ τοῦ Ἄτλαντος τοῦ κ. Πετρῶφ. Ἀλλ' ὑπεράνω ἀδελφοῦ καὶ φίλων ἵσταται ἡ πατρίς, περὶ ταύτης δὲ θέλω φέρει νῦν τὸν λόγον». Ἤρξατο δ' εὐθὺς ἀπὸ τῆς Ὀδησσοῦ, ἐκλέξας ταύτην ἐκ τῆς Δυτικῆς λεκάνης τῆς Μαύρης θαλάσσης, ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς δ' ἐν μέρει (Ἀζοφική), περιγράψας τὴν Βερδιάνσκαν, Μαριανούπολιν καὶ Ταϊγάνιον.

Πλέομεν ἐκ Πειραιῶς ἤδη, πηδαλιουχοῦντος τοῦ κ. Φλέγελ, καὶ διατρέχομεν κύματα Ἑλληνικά, ὄρη, πολίσματα, διαβαίνομεν τὸ «Χρυσοῦν κέρας» μὲ τὰς χρυσᾶς, κατὰ τὴν ὡραίαν καὶ Ἑλληνικωτάτην φράσιν του, ἐλπίδας τῶν Ἑλλήνων, τὰς ἐκτεινομένας μέχρι καὶ πέραν τῆς Κωνσταντινουπόλεως! Φθάνομεν δὲ πρῶτον εἰς τὸν λιμένα τῆς Ὀδησσοῦ, ὃν καὶ ἀπεκάλεσεν ὁμιλῶν ἀδάμαντα τῆς Ρωσσίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Ἡ Ὀδησσὸς ἐκτίσθη τῷ 1794 διαταγῇ τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ἁλωθέντος Τουρκικοῦ φρουρίου Χατζῆ-βέη. Εἰς τοὺς πρώτους δ' οἰκιστὰς αὐτῆς ἀνάγονται οἱ Ἕλληνες, οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Ἰταλοί. Ἀφοῦ περιέγραψεν ὑπὸ ἱστορικήν, γεωγραφικήν, ἐμπορικήν, στατιστικὴν καὶ οἰκοδομικὴν ἔποψιν τὴν Ὀδησσόν, ὡς καί τινας περὶ αὐτῆς τερπνὰς ἐντυπώσεις, ἐξήτασε λεπτομερέστερον τοὺς Ἕλληνας. αὐτόθι στοιχεῖον τὴν κατάστασιν, ἀναφέρας ὅτι ἡ Ἑλλ. παροικία εἶνε τῶν ἄλλων ἡ μείζων καὶ πλουσιωτέρα, ἀκμάζουσα ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν. Ἐν τῇ ἐξετάσει δὲ ταύτης κυρίως θὰ παρακολουθήσωμεν τὸν λαλήσαντα, ἐφιστῶντες πάντοτε τὴν προσοχὴν πρὸς ὅ,τι κυρίως σχετίζεται μὲ τὸν Ἑλληνισμόν.

Ἕλληνας ἡ Ὀδησσὸς ἔχει περὶ τοὺς 10,000, οἵτινες κέκτηνται δύο ἄριστα σχολεῖα, τὸ Ἐμπορικὸν ἐν ὁδῷ Ρισχελιὲ καὶ τὸ Ροδοκανάκειον Παρθεναγωγεῖον, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τῆς ἡμετέρας βασιλίσσης. Ὅλγας. Διαπρέπουσιν οἱ ἐν Ὀδησσῷ Ἕλληνες εἰς πλείστους κλάδους τοῦ πολιτικοῦ βίου καὶ ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ στρατιωτικοῦ σταδίου· ἀνέφερε δὲ τὸν γενναῖον συνταγματάρχην Ἀριστείδην Χρυσοβέργην, ἀδελφὸν τοῦ παρ' ἡμῖν ὑποστρατήγου κ. Χ. Χρυσοβέργη, ὅστις ἐν βαθεῖ γήρατι ἀπέθανεν, ὑπηρετῶν τὴν Ρωσσίαν. Ἔφηβος 15 ἐτῶν ἐδράξατο τὰ ὅπλα, ἵνα ἀνδραγαθήσῃ ὑπὸ τὰς νικηφόρους σημαίας τοῦ Καρατάσου, Καραϊσκάκη καὶ Κολοκοτρώνη. Ἀνὴρ 48 ἐτῶν ἐπολέμησεν ἡρωϊκῶς ὑπὲρ τῆς Ρωσσίας ἐν τῷ Κριμαϊκῷ πολέμῳ, γέρων δὲ 62 ἐτῶν μετέσχε τοῦ τελευταίου Ρωσσοτουρκικοῦ πολέμου, ἐν τῷ ἐπιτελείῳ τοῦ Μεγάλου δουκὸς Νικολάου Νικολαΐεβιτς. Πλεῖστα παράσημα, χρυσῆ τιμητικὴ σπάθη καὶ ἓξ πληγαὶ Ἀγγλοτουρκικῆς προελεύσεως ἐτίμησαν αὐτόν.—Ἀνεμνήσθη εἶτα τῆς 22ας Ἰανουαρίου 1855, ὅτε ὁ ἀρχιεπίσκοπος Χερσῶνος καὶ Ὀδησσοῦ ηὐλόγησε τὴν κυανόλευκον σημαίαν τῆς Ἑλληνικῆς λεγεῶνος τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου τοῦ Α', τῆς ἐξ ἐθελοντῶν ἀποτελουμένης, οἵτινες γενναίως ἐπολέμησαν ἐν Σεβαστουπόλει, ἣν καὶ διὰ τοῦτο προσφυῶς ὠνόμασε «Ρωσσικὸν Μεσολόγγιον». Ἀνέφερεν εἶτα τὴν Φωτεινὴν ἐκ τοῦ περιλαλήτου οἴκου τῶν Μαυρομιχαλαίων, τὴν ἐν Ρωσσίᾳ γεννηθεῖσαν ἔνθα εἶχε καταφύγῃ ὁ πάππος της, ἥτις ἐν Σεβαστουπόλει ἐξ ἰδίων δαπανῶσα περιέθαλπεν ἐν δυσὶ νοσοκομείοις τοὺς ἀσθενεῖς καὶ πληγωμένους, ἐν οἷς καὶ τὸν ναύαρχον Ναχίμωφ καὶ τὸν τότε λοχαγὸν μόνον, ἀλλ' ὕστερον ἐπιφανῆ στρατηγὸν Τοτλέβεν. Τὸν δὲ Σταυρὸν ἐν τῇ δεξιᾷ κρατοῦσα καὶ Ἑλληνικὴν ἐνδυμασίαν φέρουσα, ὡς ἀληθὴς

Σπαρτιᾶτις, ἐνεθουσία τοὺς ἀμυνομένους Ρώσσους καὶ Ἕλληνας. «Νὰ εἶσθε βέβαιοι, προσέθηκεν ὁ κ. Φλέγελ μετὰ συγκινήσεως ἣν καὶ εἰς τοὺς ἀκροωμένους ἀκεραίαν μετέδωκεν, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐξαλειφθῇ ἐκ τῶν εὐγνωμόνων καρδιῶν τοῦ Ρωσσικοῦ λαοῦ ἡ μνήμη τῶν ἐν ὀλίγοις μνησθεισῶν μεγάλων τούτων πράξεων!»

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ὀδησσοῦ ὑπερβαίνει κατά τι τὸ τέταρτον τοῦ ἑκατομμυρίου· ἔχει ἐξαγωγὴν σίτου, δημητριακῶν καρπῶν, ζακχάρεως, ξυλείας. Ἡ ἐξαγωγή, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀνῆλθεν εἰς 250 ἑκατομμύρια δραχμῶν, ἡ δὲ εἰσαγωγὴ εἰς 200. Νῦν δ' ἀρχίζει νὰ ἀκμάζῃ καὶ ἡ βιομηχανία· ὡς γεωργικῶν μηχανῶν, καπνοῦ, οἰνοπνευμάτων κ.λ., κέκτηται δὲ πλεῖστα βυρσοδεψεῖα, σαπωνοποιεῖα κ. τ. τ. Διατηρεῖ τέσσαρας αὐτόθι ἡ Ρωσσία ἀτμοπλοϊκὰς ἑταιρείας, τελούσας μετὰ τῶν ἄλλων τὴν πολυκίνητον συγκοινωνίαν. Ἔχει δὲ ἡ πόλις Πανεπιστήμιον, ἐν ᾧ διακρίνονται ἰδίως ὁ χημικὸς Μέτσνικωφ, ὁ γλωσσολόγος Νεκράσωφ καὶ ὁ μαθηματικὸς Γιαροσχένκο, Γεωγραφικὴν ἑταιρείαν καὶ ἄλλα ἱδρύματα. Τὸ ἀξιοπαρατήρητον δὲ εἶνε ὅτι οἱ αὐτόθι Γερμανοί, οἵτινες κατὰ τὸν πληθυσμὸν εἰσὶν ὀλιγώτεροι τῶν Ἑλλήνων, ἵδρυσαν δύο λέσχας, ἐνῷ οἱ Ἕλληνες οὐδεμίαν τοιαύτην ἔχουσι. Μεγάλη θὰ ἦτο ἡ ὠφέλεια ἱδρύσεως καὶ Ἑλληνικοῦ κέντρου. ἀφοῦ μάλιστα τόσοι ὁμοεθνεῖς ἀκμάζουσιν οἰκονομικῶς, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι θὰ πληρώσωσι ταχέως τὴν ἀνάγκην ταύτην, κατὰ τὰ ὑποδείγματα τῶν Γερμανῶν, τῶν γνωρισάντων τίνι τρόπῳ νὰ συνδέωνται μεταξύ των. Ὡς πρὸς τὸν τύπον, ἐν Ὀδησσῷ ἐκδίδονται πέντε Ρωσσικαὶ ἐφημερίδες, μία Γερμανική, Γαλλική, ἐσχάτως δὲ καὶ Ἑλληνική.

Τὰ περίχωρα τῆς Ὀδησσοῦ, ἰδίᾳ τὰ παράλια πρὸς Νότον διακρίνονται ἐπὶ φυσικῇ καλλονῇ, ἐν αὐτοῖς δὲ ἐγείρονται πλεῖσται ἐπαύλεις μετὰ κήπων, ἐν οἷς διαπρέπουσιν ἐπὶ φιλοκαλίᾳ αἱ τῶν κ.κ. Μαρασλῆ, Ράλλη, Διαλεγμένου καὶ τοῦ γενικοῦ προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Βουτσινᾶ.

Ἀλλ' ἡ Ὀδησσός, ἡ ἀεὶ προοδεύουσα, ἔσχε μέγα τι καλόν. Τὸν δήμαρχόν της. Ὁ κ. Γρηγόριος Μαρασλῆς ἀνεδείχθη *παραδειγματικὸς* δήμαρχος, κατὰ τὸ δωδεκαετὲς διάστημα, καθ' ὃ συνεχῶς προΐσταται τοῦ δήμου. Βαθύπλουτος, σχεδὸν κεκτημένος 40 δρ. ἑκατομμυρίων, ὡς λέγουν, περιουσίαν, εἶνε λίαν γενναιόδωρος, πολλὰ δὲ χάρις τῇ ὑλικῇ ἀρωγῇ τῷ ὀφείλει ὁ δῆμος. Εἶνε Ἕλλην, ἐκ Φιλιππουπόλεως καταγόμενος, καὶ...ἀνύπανδρος. Λεπτομέρεια ὠφέλιμος πάντοτε!

Ὡραίαν ἐντύπωσιν μᾶς ἔκαμε τὸ ὑπὸ τοῦ Φλέγελ ἀναφερθὲν ἔθιμον, ὅπερ ἐν Ρωσσίᾳ καὶ τῇ Σιβηρίᾳ ἔτι τηρεῖται, τῆς κατασκηνώσεως τῶν στρατιωτῶν ἐν ὑπαίθρῳ. Εἶδε ἀποσπασμά τι φρουρᾶς ἔξωθεν τῆς Ὀδησσοῦ ἐν τῇ «Μέσῃ Κρήνῃ» εἰς τὰς σκηνὰς διαιτώμενον ἐν τῇ καθαρᾷ ἀτμοσφαίρᾳ, σκληραγωγούμενον καὶ μακρὰν τῶν κέντρων τῆς πόλεως. Τὸν τοιοῦτον εὔλογον ἐνθουσιασμὸν συνεμερίσθημεν ὅλοι, ἡμεῖς μάλιστα οἱ Ἕλληνες, οἱ ἔχοντες τὰς ἀρήους ἐκείνας ἀναμνήσεις τῶν *παλληκαρῶν* πρὸ καὶ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, οἵτινες λημέρια εἶχον τὰ βουνὰ καὶ κόσμον τὰ καρυοφύλλια! Τί ὡραῖος ὁ βίος ἐκεῖνος ὁ στρατιωτικός, τί ταπεινὴ δὲ τῶν νεωτέρων στρατῶν ἡ διαίτησις ἐντὸς τρωγλῶν καὶ ἐν συνεχεῖ ἀγγαρείᾳ!....

Ἐποιήσατο ἐπίσης μνείαν τῆς μελλούσης τομῆς τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Περικόπ, ὅστις συνδέει τὴν χερσόννησον τῆς Κριμαίας μετὰ τῆς Ρωσσικῆς ἠπείρου, εἰς διάστημα 10 χιλιομέτρων. Σημαντικωτέρα ὅμως τομὴ ἔσται ἡ τῆς διώρυχος ἀπὸ Τσαρίτσιν τοῦ ἐπὶ τοῦ Βόλγα κειμένου εἰς Καλάτσ ἐπὶ τοῦ Τανάϊδος, 80 χιλιόμετρα περιλαμβανούσης.

Ἐν Ὀδησσῷ ἱδρυνται πρὸς τούτοις οἱ ἀνδριάντες τοῦ Ρισχελιὲ καὶ τοῦ μεγάλου τῆς Ρωσσίας ποιητοῦ Ἀλ. Ποῦσκιν, πρὸς τὴν μνήμην τῶν ὁποίων εὐγνωμόνως τὸ Ρωσσικὸν ἔθνος ἔχει.

Τερπνόν, εἶπεν ὁ κ. Φλέγελ, εἶνε τὸ θέαμα τῆς θαλάσσης τῆς Ὀδησσοῦ, τῆς προσελκυσάσης τὸ πάλαι τοσάκις τὸ βλέμμα μου, ὡς ὁδοῦ πρὸς τὴν Ἑλλάδα!» καὶ δι' αὐτῆς τῆς χαρακτηριστικῆς τοῦ φιλελληνισμοῦ του φράσεως, ἣν ἡ Ἰφιγένεια τοῦ Γκαῖτε τοσοῦτον περιπαθῶς ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι ἐκφέρει, περατοῦμεν τὴν περιγραφὴν τῆς Ὀδησσοῦ.

Ἐρχόμεθα ἤδη εἰς τὴν Βερδιάνσκαν καὶ τὴν Μαριανούπολιν.

Ἡ πρώτη ἔχει 25,000 κατοίκους, σχηματισθεῖσα ἐκ χωρίου εἰς πόλιν τῷ 1835. Μεταξὺ τῶν κατοίκων της, ἐκτὸς πολλῶν Ἑλλήνων εἰσὶ καὶ Γερμανοί, ὧν οἱ πλείονες προῆλθον ἐκ τῶν πέριξ. Ἱδρυθεῖσα ἐπὶ ὁμαλῆς πεδιάδος ἐπὶ Αἰκατερίνης τῆς Μεγάλης καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Α', ἔχει τὸν κάλλιστον λιμένα τῆς Ἀζοφικῆς, μετὰ σπουδαίας ἐξαγωγῆς ἐμπορίου. Ἡ δευτέρα, Μαριουπὸλ Ρωσσιστί, ἔχει κακὸν λιμένα, νῦν ἀνασκευαζόμενον, ἔκτισται δὲ ἐπί τινων λευκοφαίων λόφων. Ἔχει συγκοινωνίαν σιδηροδρομικὴν μὲ τὸ λεκανοπέδιον, ἐφ' οὗ τὰ πλούσια ἀνθρακωρυχεῖα τοῦ Δονὶτζ (παραποτάμου τοῦ Δόν), 30,000 δὲ κατοίκους Ταρταροφώνους, οἵτινες ἠναγκάσθησαν, ὡς καὶ ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ὑπὸ τῶν Ταρτάρων νὰ ἀλλάξωσι τὴν γλῶσσαν των ἐπὶ ποινῇ ἀποκοπῆς... τῆς γλώσσης των! Τούτους κατόπιν μετ' ἀξιεπαίνου δραστηριότητος μετῴκησεν ἡ Αἰκατερίνη, εἰσακούσασα τῶν παρακλήσεων τῶν ἐν Κριμαίᾳ (ἥτις τότε δὲν ἀνῆκε τῇ Ρωσσίᾳ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς Αἰκατερίνης προσαρτηθεῖσα), οἵτινες πλεῖστα ἔπασχον τότε ἐκ τῆς εἰς τὰς γαίας των ἐγκαταστάσεως τῶν Ταρταρων. Σήμερον οἱ Τάρταροι ἐξημερώθησαν ἀρκούντως, ἔστω δὲ τοῦτο τρανὸν δεῖγμα τῆς ἐκπολιτιστικῆς δυνάμεως τῆς Ρωσσίας.

Ἁρμόζει ἐνταῦθα καὶ τις ἱστορικὴ παρέκβασις.

Πρὸς Α. κεῖται ἡ Κάλμιος (πρὶν ὀνόματι Κάλκα). Ἐνταῦθα πρὸ 664 ἐτῶν, ἤτοι τῷ 1224, συνήφθη εἰς τὰς ὄχθας πεισματώδης μάχη, καθ' ἣν ἐνίκησε δυστυχῶς ὁ Χὰν τῶν Ταρτάρων, Μπατοῦϊ. Ἐξκολούθησαν οἱ βάρβαροι τὴν εἰσβολήν, ἐξαπλωθέντες ἐκεῖ μέχρις ὅτου, ἐν Σιλεσίᾳ ἡττηθέντες ἠναγκάσθησαν νὰ ὀπισθοδρομήσωσιν, ἀφοῦ πρότερον ἐπὶ τόσα ἔτη ἐλεηλάτησαν τὴν Ρωσσίαν. Ἐπὶ 200 ἐβάρυνε τὸ ὁμόδοξον ἔθνος ὁ ζυγὸς τῶν Ταρτάρων. Ἀλλ' ὅπως οἱ Ἕλληνες ἀπέσεισαν τὸν ζυγὸν τῶν ὁμοειδῶν τοῖς Ταρτάροις Τούρκων, οὕτω καὶ ἡ Ρωσσία ἠλευθερώθη αὐτῶν. Τῷ 1380 ὁ πολυμήχανος δοὺξ Δονσκόης κατετρόπωσε τὸν μέγαν αὐτῶν στρατὸν ἐν Κολικοβοῷ, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ σιγηλοῦ Τανάϊδος. Αἰὼν παρῆλθεν, ὅτε ὁ μέγας δοὺξ τῆς Μόσχας Ἰωάννης ὁ Γ', ὁ γαμβρὸς τοῦ μεγαθύμου πλὴν οἴμοι! τελευταίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως αὐτοκράτορος μας Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, ὁ πρῶτος δεχθεὶς τὸν τίτλον «Τσάρος» (Καῖσαρ), τίτλον Ἑλληνικὸν μὲ τὸ Βυζαντινὸν σύμβολον τοῦ Δικεφάλου ἀετοῦ, ἀπέσεισε τέλεον τὸν Ταρταρικὸν ζυγόν. Οὕτω, κατὰ μοιραίαν σύμπτωσιν, ὅτε ἐκ Ρωσσίας ἀπηλαύνοντο οἱ βάρβαροι, τοιοῦτοι ἐνεκαθιδρύοντο ἐν Ἑλλάδι. Ἐλπίσωμεν, ὅτι ἡ συγγένεια τῶν δύο ἡγεμόνων, οἵτινες κατὰ βαρβάρων ἐπολέμησαν, ἔσται οἰωνὸς ἀγαθὸς διὰ τὸ ἡμέτερον ἔθνος, Κωνσταντῖνος δὲ πάλιν, συγγενὴς τοῦ τὴν Ρωσσίαν ἰθύνοντος, ἐν ὁμοίῳ συνδυασμῷ θριαμβεύσῃ τοῦ ἀδίκου, ἐνοούμενος ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης, ὡς ὁ γαμβρὸς Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου!

Ἑβδομήκοντα ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἀποσείσεως τοῦ ζυγοῦ, ὅτε ὁ τρίτος Τσάρος Ἰωάννης ὁ Δ', ὁ καὶ Τρομερὸς ἐπικληθείς, κατεκρήμνισε τὰ ἐπὶ τοῦ Βόλγα προπύργια τοῦ Ταρταρισμοῦ, ὁλόκληρα βασίλεια, τὸ Καζὰν καὶ Ἀστραχὰν καὶ τὰ ἤνωσε μετὰ τοῦ μεγάλου κράτους τῆς Ρωσσίας, ἐπὶ τοῦ ἰδίου δὲ Τσάρου ὁ ὁπλαρχηγὸς τῶν Κοζάκων Γερμὰκ ἤρχισε τὴν ἐκστρατείαν εἰς Σιβηρίαν, ἥτις ἀργότερα ἔφθασε μέχρι τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ καὶ τοῦ Ἀφγανιστάν.

Καταλήγομεν ἤδη εἰς τὸ Ταϊγάνιον, ἔνθα καὶ περατοῦται ὁ εὐχάριστος, καίτοι νοερός, πλοῦς.

Ἱδρύθη τοῦτο ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Πέτρου τῷ 1698, πέντε ἔτη πρὸ τῆς Πετρουπόλεως, ἐπὶ χωματώδους κέρατος, εἰσβάλλοντος εἰς τὴν θάλασσαν, ἐξ οὗ ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα. Ἔχει λιμένα ἄβαθη, οὗ ἕνεκεν τὰ πλοῖα ἀναγκάζονται ν' ἀγκυροβολῶσι εἰς 30 χιλιομέτρων ἀπόστασιν μακράν. Ἔχει 60,000 κατοίκους, πλεῖστοι δὲ οἱ ἐμπορευόμενοι Ἕλληνες. Διακρίνονται μακρόθεν τῷ εἰσπλέοντι αἱ ἐκκλησίαι της μὲ

τοὺς χρυσοῦς θόλους των ὅλαι, μεγαλοπρεπῆ μέγαρα κ.λ.π. Ἄλλοτε ἤκμαζε τὰ μάλα ἐμπορικῶς, ἀλλ' ἤδη ἀπορροφᾷ τὸ ἐμπόριον αὐτῆς ἡ γείτων πόλις Ριστόβιον, ἥτις εὐμοιροῦσα κρείττονος γεωγραφικῆς θέσεως, ἐπὶ μᾶλλον προσελκύει τὴν ἐμπορικὴν κίνησιν. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀπέθανεν ἐνῷ ἔκαμνε περιοδείαν ἀνὰ τὴν Ρωσσίαν, τῇ 1η Δεκεμβρίου 1825, ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος ὁ Α', οὗ καὶ ἄγαλμα ὑπάρχει ὡραῖον.

Ἐμνήσθη εἶτα ὁ ἀγορητὴς τῆς μεγάλης Ἐμπορικῆς λέσχης ἐν τῷ μεγάρῳ Ἀλφιεράκη, ὁμιλῶν δὲ περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου εἶπεν ὅτι, τόσον ἀφθονεῖ τοῦτο, ὥστε «ἐνόμισα ὅτι μετεφέρθην εἰς Ἑλλάδα, ἀκούων ἑλληνικοὺς φθόγγους, βλέπων Ἑλλήνων πρόσωπα!» Ἐκ τῶν Ἑλλήνων, ὧν οἱ πλεῖστοι πλούσιοι μεγαλέμποροι διακρινόμενοι ἐπὶ δραστηριότητι καὶ ἐμπορικῷ πνεύματι, ἀνέφερε τὸν Κροῖσον τῶν Ἑλλήνων Μαρῆν Βαλλιάνον Κεφαλλῆνα, ἐκ τῆς οἰκογενείας, εἰς ἣν ὀφείλεται ἡ ἐν Ἀθήναις ἀνιδρυομένη καλλιμάρμαρος Βαλλιάνειος βιβλιοθήκη. Ἐπίσης τὸν ἐκ Λέρου λόγιον Ἀδαμάντιον Χαραμῆν, ἐπὶ 25τίαν διδάξαντα αὐτόθι τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ ἑτέρους τινας.

Ἔχει τὸ Ταϊγάνιον μεγάλην ἐξαγωγὴν ἰχθύων τεταριχευμένων, ὠοταρίχου κ.λ.π.

Πολλοὶ ἐπίσης Ἕλληνες οἰκοῦσιν εἰς τὴν πλησίον πόλιν Γέϊσχ. Πέριξ ἐκεῖ κεῖται καὶ ἡ Ἀζώφ, κωμόπολις, ἣν ἐκυρίευσεν ἀπὸ τῶν Τούρκων ὁ Μέγας Πέτρος, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ Μαργαρίτοφκα, μέγα κτῆμα τῶν ἀδελφῶν Σαρανδινάκη, ἐκ Κρήτης, ὧν ὁ πάππος διετέλεσεν ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ἐπὶ Αἰκατερίνης τῆς Μεγάλης, ὡς καὶ τόσοι ἄλλοι Ἕλληνες.

Ἐνταῦθα καταλήγει μετὰ βραχύτατον ἐπίλογον, ἡ διάλεξις τοῦ κ. Φλέγελ. Καθ' ὅλην τὴν ἐκδρομήν, καθ' ἣν εὐχαρίστως τὸν ἠκολουθήσαμεν, διαφαίνεται ἡ ζωηρὰ καὶ ἀνυπόκριτος πρὸς ἡμᾶς ἀγάπη του, χαίρομεν δὲ πολὺ βλέποντες ἔγκριτον ἀντιπρόσωπον τῆς Ρωσσίας ἀποδιδοντα ἐν πολλοῖς δικαιοσύνην εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀφιεροῦντα ὑπὲρ αὐτῆς εὐγενῶς μέγα μέρος τῶν ἀσχολημάτων του. Ὁ πόθος δ' αὐτοῦ, ὃν λεπτῶς ὑποδεικνύει, τῆς προσεγγίσεώς μας πρὸς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, εἶνε ἀσπαστός, διότι ἀληθῶς πολλάκις καὶ δὴ τὰ πρῶτα κινήματα τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως εὗρον ἰσχυρὰν ὑποστήριξιν ἐν Ρωσσίᾳ ἥτις εἰργάσθη ἀληθῶς μετ' εἰλικρινείας ὑπὲρ ἡμῶν, ὄχι βεβαίως ὡς ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Αὐστρία. Τὰ αἰσθήματα ἅτινα ἀπέδειξεν τότε ἡ Ρωσσία ἐξακολουθοῦσι διατρανούμενα, διότι ἡμεῖς μὲν δὲν ζητοῦμεν ἁρπαγὴν ἀλλὰ δικαιοσύνην, ἀπαιτοῦντες ἐλευθέραν τὴν τοῦ Ἑλλησπόντου δίοδον, ἡ δὲ Ρωσσία θὰ προτιμᾷ βεβαίως ἐκεῖ τὴν Ἑλλάδα, παρ' ἣ τὴν εὐγενῆ μεγαλοφροσύνην πλέον ἢ ἅπαξ θὰ συναντήσῃ ἐν τῷ μέλλοντι. Δ. Ι. Κ.

Ο ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΣ ΑΣΤΗΡ

Ἢ

Η ΓΗ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

(Μυθιστορία **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**. — Μετάφρασις Δ. Ι. Κ.)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

ΑΣΤΗΡ ΣΕΛΑΓΙΖΩΝ!

Ἡ αἴτησις αὕτη τοῦ νεαροῦ μηχανικοῦ παρήγαγεν ἐντύπωσιν θεατρικοῦ ἐπεισοδίου. Ὅσον ὀλίγη καὶ ἂν ἐνυπῆρχεν εὐαισθησία εἰς τὴν ἡμιαγρίαν φύσιν των, ὅλοι οἱ συνδαιτυμόνες τοῦ Τζὼν Οὐάτκινς δὲν ἠδυνήθησαν ἢ θορυβωδῶς νὰ ἀνευφημήσωσι. Τόση ἀφιλοκέρδεια δικαίως τοὺς συνεκίνησεν.

Ἡ Ἀλίκη, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κάτω νεύοντας, τὴν καρδίαν πάλλουσαν, μόνη αὕτη ἴσως οὐδεμίαν ἐπεδείξατο ἔκπληξιν διὰ τὸ διάβημα τοῦ νεανίου, ἀλλ' ἐσίγα πλησίον τοῦ πατρός της.

Ὁ δυστυχὴς γαιοκτήμων, ἀκόμη συντετριμμένος ἐκ τοῦ φοβεροῦ συμβάντος ὅπερ τὸν ἔπληξεν, ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν. Καὶ ὄντως, ἐγνώριζεν ἀρκούντως τὸν Κυπριανὸν ἵνα γινώσκῃ ὅτι δίδων αὐτῷ τὴν κόρην τον, ἠσφάλιζε συγχρόνως τὸ μέλλον καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς Ἀλίκης, ἀλλὰ δὲν ἤθελεν ἀκόμη, καὶ μάλιστα διὰ νεύματος, νὰ δείξῃ ὅτι τώρα, δὲν εἶχε πλέον καμμίαν ἀντίρρησιν διὰ τὸν γάμον.

Ὁ Κυπριανὸς ἤδη συγκεχυμένος ἐκ τοῦ διαβήματος εἰς ὃ προέβη δημοσίᾳ καὶ εἰς ὃ ἡ θερμότης τῆς ἀγάπης του τὸν ὤθησε, συνησθάνθη καὶ αὐτὸς τὸ καινότροπον, καὶ ἤρξατο βαθμηδὸν νὰ καθίστασαι κύριος ἑαυτοῦ.

Ἐν μέσῳ τῆς κοινῆς ἐκείνης ἀμηχανίας, ἣν εὐκόλως ἠνόει τις, ὁ Ἰάκωβος Βανδεργάατ ἔκαμεν ἓν βῆμα πρὸς τὸν γαιοκτήμονα.

«Τζὼν Οὐάτκινς, εἶπε, δὲν θὰ θελήσω νὰ καταχρασθῶ τῆς νίκης μου, καὶ δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων οἵτινες στραγγαλίζουσι τοὺς ἡττημένους ἐχθρούς. Ἐὰν ἀντεποιήθην τοῦ δικαιώματός μου, τοῦτο πᾶς τις ὀφείλει νὰ πράττῃ! Ἀλλὰ γινώσκω ἐκ πείρας ὅ,τι ἐπανελάμβανεν ὁ δικηγόρος μου, τοῦτέστιν ὅτι τὸ αὐστηρὸν δίκαιον συνορεύει μὲ τὴν ἀδικίαν, δὲν θέλω δὲ νὰ ἐπιβαρύνω ἀθώους, μὲ σφάλματα ἅτινα δὲν ἔπραξαν!.... Ἄλλως τε, εἶμαι μόνος εἰς τὸν κόσμον καὶ ἐγγὺς ἤδη τῷ τάφῳ! Εἰς τί θὰ μοὶ χρησιμεύσωσι τόσα πλούτη, ἐὰν δὲν μοὶ εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ τὰ διανείμω;..... Τζὼν Οὐάτκινς, ἐὰν συναινῆτε νὰ ἑνώσητε τὰ δύο ταῦτα τέκνα, τὰ παρακαλῶ νὰ ἀποδεχθῶσιν ὡς προῖκα τὸν *Μεσημβρινὸν Ἀστέρα*, ὅστις εἰς ἐμὲ οὐδὲν χρησιμεύει!..... Ὑπόσχομαι προσέτι νὰ τοὺς καταστήσω κληρονόμους μου καὶ νὰ ἐπανορθώσω οὕτω τὸ ἀκούσιον ἀδίκημα, ὅπερ ἐπροξένησα εἰς τὴν θελκτικὴν κόρην σας!»

Αἱ λέξεις αὗται προὐκάλεσαν παρὰ τοῖς θεαταῖς τόσῳ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον καὶ συμπάθειαν, ὥστε ὅλων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὸν Τζὼν Οὐάτκινς, οὗτινος οἱ ὀφθαλμοὶ ἀμέσως ἐδάκρυσαν, καὶ οὓς ἐκάλυψε διὰ τρεμούσης χειρός.

«Ἰάκωβε Βανδεργάατ!... ἀνέκραξε τέλος, ἀνίσχυρος νὰ συγκρατήσῃ τὰ πολυτάραχα αἰσθήματα, ἅτινα τὸν κατεῖχον. Ναί!... εἶσθε γενναιόφρων, καὶ ἐκδικεῖσθε εὐγενῶς τὸ κακὸν ὅπερ σᾶς ἔπραξα, προπαρασκευάζοντες τὴν εὐτυχίαν τῶν δύο αὐτῶν τέκνων!»

Οὔτε ἡ Ἀλίκη οὔτε ὁ Κυπριανὸς ἠδυνήθησαν ν' ἀπαντήσωσιν, ὑψηλοφώνως τοὐλάχιστον, ἀλλὰ τὰ βλέμματά των ἀπήντησαν ἀντ' αὐτῶν.

Ὁ γέρων ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του, ἣν ὁ Οὐάτκινς ἥρπασε μετὰ θερμότητος.

Πάντων τῶν παρεστώτων οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγράνθησαν—ἰδίως γέροντός τινος ἀστυνόμου μιξοπολίου, ὅστις ἐν τούτοις ἐφαίνετο ξηρός, ὅσον διπυρίτης.

Ὡς πρὸς τὸν Τζὼν Οὐάτκινς, εἶχεν αὐτόχρημα μεταμορφωθῆ. Ἡ φυσιογνωμία του ἦτο ἤδη τόσον ἀγαθή, τόσον γλυκεῖα, ὅσον ἐδείκνυτο παρευθύς τραχεῖα καὶ κακή. Διὰ δὲ τὸν Βανδεργάατ, ἡ αὐστηρὰ ὄψις του ἀνέκτησε τὴν ἔκφρασιν τὴν συνήθη αὐτῷ, ἀγαθότητος γαληνιοτάτης.

— Ἂς τὰ λησμονήσωμεν ὅλα, ἀνέκραξε καὶ ἂς πίωμεν ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῶν τέκνων τούτων — ἐὰν πάντοτε ὁ κύριος ἀστυνόμος ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς τὸ ἐπιτρέψῃ — διὰ τοῦ οἴνου, ὃν κατέσχε!

— Εἰς ἀστυνόμος ἔχει ἐνίοτε τὸ καθῆκον νὰ ἐναντιοῦται εἰς τὴν πώλησιν τῶν ἐρεθιστικῶν ποτῶν, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς μειδιῶν, ἀλλ' οὐδέποτε ἐναντιοῦται εἰς τὴν κατανάλωσίν των!»

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, προφερθείσας μετ' εὐθυμίας, αἱ φιάλαι ἐκυκλοφόρησαν καὶ ἡ ἐλευθέριος καὶ ἀνοικτόκαρδος ἀγάπη διεχύθη ἐν τῷ ἑστιατορίῳ.

Ὁ Ἰάκωβος Βανδεργάατ, καθήμενος δεξιόθεν τοῦ Τζὼν Οὐάτκινς, ἔπλαττε μετ' αὐτοῦ σχέδια περὶ τοῦ μέλλοντος.

«Ὅλα θὰ τὰ πωλήσωμεν καὶ θ' ἀκολουθήσωμεν τὰ παιδιὰ εἰς Εὐρώπην! ἔλεγε. Θὰ ἐγκατασταθῶμεν πλησίον αὐτῶν, εἰς τὴν ἐξοχήν, καὶ θὰ ἀπολαύσωμεν οὕτω ὡραίων ἔτι ἡμερῶν!»

Ἡ Ἀλίκη καὶ ὁ Κυπριανός, ἐγγὺς ἀλλήλων τοποθετημένοι, εἶχον συνάψῃ συνομιλίαν χαμηλῇ τῇ φωνῇ Γαλλιστί — συνομιλίαν, ἥτις δὲν ἐφαίνετο τοὐλάχιστον ἐνδιαφέρουσα, ἐὰν ἔκρινέ τις ἐκ τῆς προθυμίας τῶν δύο συντρόφων.

Ἔκαμνεν ἤδη καύσων, ὅσον οὐδέποτε. Θερμότης μεγάλη, ἀφόρητος ἐξήραινε τὰ χείλη εἰς τὰ στόμια τῶν ποτηρίων καὶ μετέβαλλεν ὅλους τοὺς συμπότας εἰς ἠλεκτρικὰς μηχανάς, ἑτοίμους ν' ἀναδώσωσι σπινθῆρας. Μάτην τὰ παράθυρα καὶ αἱ θύραι εἶχον ἀφεθῆ ἀνοικτά. Οὐδ' ἡ ἐλαχίστη πνοὴ ἀνέμου δὲν ἐταλάντευε τὸ φῶς τῶν κηρίων.

Ἕκαστος ἠννόει ὅτι μία θὰ ἦτο δυνατὴ λύσις τῆς τοιαύτης ἀτμοσφαιρικῆς πιέσεως· Καταιγίς τις, συνοδευομένη ἐκ βροντῶν καὶ βροχῶν μετὰ κεραυνῶν. αἵτινες ὁμοιάζουσιν ἐν τῇ Μεσημβρινῇ Ἀφρικῇ πρὸς συνωμοσίαν ὅλων τῶν στοιχείων τῆς φύσεως. Τὴν καταιγίδα ταύτην ἀνέμενον. ἤλπιζον ὡς τινα ἀνακούφισιν.

Αἴφνης, ἀστραπή τις ἐφώτισεν ὠχρῶς τὰ πρόσωπά των καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἀναλάμψεις τοῦ κεραυνοῦ κυλινδηθέντος ἄνωθεν τῆς πεδιάδος, ἀνήγγειλον ὅτι ἡ συναυλία ἦτο ἐπὶ θύραις.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, αἰφνιδία λαῖλαψ, εἰσβαλοῦσα ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἔσβυσε τὰ φῶτα. Εἶτα, ἄνευ μεταβολῆς τινος, οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ ἠνεῴχθησαν καὶ ραγδαία βροχὴ ἤρξατο πίπτουσα.

KARMENTZITA (CARMENCITA)

«Ἠκούσατε ἀμέσως μετὰ τὸν κεραυνὸν μικρὸν θόρυβον ξηρὸν καὶ ὡσεὶ νὰ θραύῃ τι; ἠρώτησεν ὁ Θωμᾶς Στίλ, ἐνῷ ἔκλειον σπεύδοντες τὰ παράθυρα καὶ ἤναπτον πάλιν τὰ κηρία· Θὰ ὑπέθετέ τις ὅτι ὑαλίνη τις σφαῖρα ἐθραύετο!»

Πάραυτα, πάντων τὰ βλέμματα προσέπεσαν, ὡς ἐξ ἑνστίκτου, ἐπὶ τοῦ *Μεσημβρινοῦ Ἀστέρος*.

Ὁ ἀδάμας εἶχεν ἀφανισθῆ.

Ἐν τούτοις, οὔτε ὁ σιδηροῦς κλωβός, οὔτε ἡ ὑαλίνη σφαῖρα ἥτις τὸν ἐκάλυπτε δὲν εἶχον μετατοπισθῆ, καὶ ἦτο προδήλως ἀδύνατον νὰ τὸν εἶχέ τις ἐγγίσει.

Τὸ φαινόμενον ἐφαίνετο ὡς θαῦμα.

Ὁ Κυπριανός, ὅστις εἶχε λίαν κύψῃ πρὸς τὰ ἔμπρος, διέκρινεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ κυανοῦ καὶ βελουδίνου, εἰς τὴν θέσιν ἣν κατεῖχεν ὁ ἀδάμας, τὴν ὕπαρξιν εἴδους τινὸς φαιᾶς κόνεως. Δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ κραυγὴν ἐκπλήξεως, καὶ ἐξέφρασε διὰ μιᾶς λέξεως πᾶν ὅ,τι εἶχε συμβῆ.

«Ὁ *Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ* συνετρίβη!» εἶπεν.

Ἅπαντες ἐγνώριζον ἐν Γρικαλάνδῃ, ὅτι τοῦτο ἦτο νόσος προσιδιάζουσα εἰς τοὺς ἀδάμαντας τοῦ τύπου. Δὲν ὡμίλησαν σχεδόν, διότι ἐξετίμησαν λίαν ἐσφαλμένως τὴν ἀξίαν του. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι συνεπείᾳ ἀνεξηγήτου τῶν μορίων ἐνεργείας, οἱ ἐκλεκτότεροι τῶν λίθων τούτων ἐκρήγνυνται ἐνίοτε ὡς ἁπλᾶ πυροτεχνήματα. Δὲν ἀπέμενεν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἢ ὀλίγη κόνις, χρήσιμος κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον διὰ τὰς βιομηχανικὰς χρήσεις.

Ὁ νεαρὸς μηχανικὸς ἦτο προφανῶς ἔμφρονταις, μᾶλλον διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου ἢ διὰ τὴν μεγάλην ἀπώλειαν, ἥτις ὡς ἐκ τούτου ἐπήρχετο εἰς αὐτόν.

Ἐκεῖνο ὅπερ εἶνε μοναδικόν, εἶπεν ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς καταπλήξεως, δὲν εἶνε ὅτι ὁ λίθος οὗτος διερρήχθη ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, ἀλλ' ὅτι ἀνέμενε τὴν ἡμέραν ταύτην διὰ νὰ ἐκλείψῃ! Συνήθως, οἱ ἀδάμαντες δὲν ὑφίστανται ταύτην ταχύτερον, καὶ πάντες ἐντὸς 10 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐξεργασίας των, δὲν ἔχει οὕτω κ. Βανδεργάατ;

— Τοῦτο εἶνε ἐντελέστατα ἀκριβές, καὶ ἰδοὺ ἡ πρώτη αὕτη φορὰ τοῦ βίου μου, καθ' ἣν εἶδον ἀδάμαντα θραυόμενον τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς ἐξεργασίας του! ἀπεφάνθη ὁ γέρων μετὰ στεναγμοῦ. Τί νὰ γείνῃ! Ἦτο γραμμένον ὅπως ὁ *Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ* εἰς οὐδένα ἀπομείνῃ! προσέθηκεν. Ὅταν συλλογίζομαι ὅτι θὰ ἤρκει ἕνα ἀποτρέψῃ τὴν συμφορὰν ταύτην νὰ ἐπιχρίσω τὸν λίθον δι' ἐλαφροῦ ἀλείμματος στεατίνου.....

— Ἀληθῶς; ἀνέκραξεν ὁ Κυπριανὸς μετὰ τῆς ἱκανοποιήσεως ἀνθρώπου εὑρίσκοντος τέλος τὸν λόγον ἀπορίας τινος. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ πᾶν ἐξηγεῖται! Ὁ εὔθραυστος ἀστὴρ εἶχε λάβῃ ἐν τῷ στομάχῳ τῆς Ντανιᾶς τὸ προστατευτικὸν τοῦτο χρίσμα, καὶ τοῦτο τὸν διέσωσε μέχρι τῆς σήμερον! Τῇ ἀληθείᾳ! θὰ ἦτο πολὺ καλλίτερον νὰ διερρήγνυτο πρὸ τεσσάρων μηνῶν καὶ νὰ ἀπεφεύγομεν οὕτω ὅλον τὸν δρόμον, ὃν διετρέξαμεν διὰ μέσου τοῦ Τρανσβάαλ!»

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, παρετήρησαν ὅτι ὁ Τζὼν Οὐάτκινς, ὅστις ἐφαίνετο στενοχωρημένος, ἐστρέφετο ἀνησύχως ἐπὶ τῆς ἕδρας του.

«Πῶς δύνασθε νὰ στέρζητε τόσον ἐπιπολαίως ἓν τοιοῦτον μέγα ἀπευκταῖον! εἶπε τέλος, πορφυροῦς ἐξ ἀγανακτήσεως. Εἴσθε ὅλοι ἐδῶ, λόγον τιμῆς, συνδιαλεγόμενοι ἁπλῶς περὶ τῶν πεντήκοντα τούτων ἑκατομμυρίων διαλυθέντων εἰς καπνόν, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ἁπλοῦ σιγαρέτου!

— Τοῦτο δεικνύει ὅτι εἴμεθα φιλόσοφοι! ἀπήντησεν ὁ Κυπριανός. Εἶνε καλὸν νὰ δεικνυώμεθα φρόνιμοι, ὅταν ἡ φρόνησις καθίσταται ἀναγκαία.

— Φιλόσοφοι ἐστὲ ὅσον θέλετε! ὑπέλαβεν ὁ γαιοκτήμων, ἀλλὰ πεντήκοντα ἑκατομμύρια εἶνε πεντήκοντα ἑκατομμύρια καὶ δὲν εὑρίσκονται στὸν *δρόμον*!.....Ἀ! σταθῆτε, Ἰάκωβε, μοὶ παρήξατε σήμερον γενναίαν ὑπηρεσίαν, χωρὶς ἂν τὸ σκεφθῆτε! Μοῦ φαίνεται ὅτι, καὶ ἐγὼ ἐπίσης θὰ *ἔσκαζα σὰν κάσταγο*, ἐὰν ὁ *Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ* ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν μου!

— Τί τὰ θέλετε! ὑπέλαβεν ὁ Κυπριανὸς τροσβλέπων τρυφερῶς τὸ ἀνθηρὸν πρόσωπον τῆς δεσποινίδος Οὐάτκινς, πλησίον του τοποθετημένης. Ἀπέκτησα τὴν ἑσπέραν ταύτην ἕνα ἀδάμαντα τόσῳ πολύτιμον, ὥστε οὐδεμία ἄλλη ἀπώλεια νὰ δύναται νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ!»

Οὕτως ἐτελείωσε διὰ θεατρικοῦ ἐπεισοδίου, ἀξίου τῆς ἱστορίας του, τῆς τόσῳ συντόμου καὶ ἐναργοῦς, ἡ διάρκεια τοῦ ὀγκωδεστέρου ἐξειργασμένου ἀδάμαντος, ὃν εἶδε ποτὲ ὁ κόσμος.

Τοιοῦτον τέλος οὐκ ὀλίγον συνετέλεσεν, ὡς ἐσκέπτοντο, ὅπως ἐπικυρωθῶσιν αἱ δεισιδαιμονικαί γνῶμαι, αἵτινες εἶχον κυκλοφορήσῃ διὰ λογαριασμόν του ἐν Γρικαλάνδῃ. Εἴπερ ποτε καὶ ἄλλοτε, οἱ Κάφροι καὶ οἱ μεταλλευταὶ ἐθεώρουν ὡς βέβαιον, ὅτι τόσον μεγάλοι λίθοι δύνανται νὰ φέρωσι δυστυχίαν.

Ὁ Ἰακκῶβος Βανδεργάατ, ὅστις ἦτο ὑπερήφανος διότι τὸν εἶχεν ἐξεργασθῆ καὶ ὁ Κυπριανὸς ὅστις ἐσκέπτετο νὰ τὸν προσφέρῃ εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Μεταλλευτικῆς σχολῆς, ἠσθάνοντο κατὰ βάθος πλεῖον πεῖσμα, ἢ ὅσον ἐξεδήλουν ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκήτῳ καταστροφῇ. Ἀλλὰ ἐν γένει ὁ κόσμος δὲν ἔβαινε ὀλιγώτερον ὡς ἐκ τούτου εὐθέως τοῦ δρόμου του καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἀπώλεσε μέγα τι κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

Ἐν τούτοις, πάντα τὰ ἐπισωρευθέντα ταῦτα γεγονότα, αἱ λυπηραὶ συγκινήσεις, ἡ ἀπώλεια τῆς περιουσίας του, ἀκολουθηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀπωλείας τοῦ *Μεσημβρινοῦ Ἀστέρος*, εἶχε σοβαρῶς καταβάλει τὸν Τζὼν Οὐάτκινς. Ἔπεσεν ἀσθενής, ὑπέφερεν ἡμέρας τινας, τέλος ἀπέθανεν. Οὔτε αἱ περιποιήσεις τῆς ἀφοσιωμένης θυγατρός τού, οὔτε αἱ τοῦ Κυπριανοῦ, οὔτε αἱ παραθαρρυντικαὶ προτροπαὶ τοῦ Ἰακκώβου Βανδεργάατ, ὅστις ἐκάθητο παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του καὶ δὲν ἔπαυε πειρώμενος νὰ τῷ δίδῃ θάρρος, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀποτρέψωσι τὸ φοβερὸν συμβάν. Μάτην, ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος τὸν συνετήρει μὲ τὰ ὡραῖα του σχέδια περὶ τοῦ μέλλοντος, ὁμιλῶν αὐτῷ περὶ τοῦ Κόπζ ὡς ἰδιοκτησίας κοινῆς, ζητῶν τὴν γνώμην του ἐπὶ τῶν ληπτέων μέτρων καὶ συνεταιριζόμενος αὐτὸν πάντοτε εἰς τοὺς σκοπούς του. Ὁ γέρων γαιοκτήμων ἐπλήγη ἐν τῇ ὑπερηφανείᾳ του, ἐν τῇ μονομανίᾳ του ὡς ἰδιοκτήτου, ἐν τῷ ἐγωϊσμῷ του, ἐν ἁπάσαις ταῖς σχέσεσιν αὐτοῦ. Ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀπολλύμενον.

Ἐσπέραν τινα, ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν τὴν Ἀλίκην καὶ τὸν Κυπριανόν, ἔθηκε τὰς χεῖρας των τὴν μίαν ἐν τῇ ἑτέρᾳ καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἀπέδωκε τὴν τελευταίαν πνοήν. Δὲν ἐπέζησεν οὔτε δέκα πέντε ἡμέρας τοῦ προσφιλοῦς του ἀστέρος.

Καὶ ὄντως, φαίνεται ὅτι ὑπῆρξε στενὴ σχέσις μεταξὺ τοῦ πεπρωμένου τοῦ ἀνθρώπου τούτου καὶ τῆς τύχης τοῦ παραδόξου ἐκείνου λίθου. Τοὐλάχιστον, αἱ συμπτώσεις ὑπῆρξαν τοιαῦται, ὥστε ἐξεδήλωσαν ἔν τινι μέτρῳ, χωρὶς νὰ τὰς δικαιώσωμεν ἀπέναντι τῆς λογικῆς, αἱ δεισιδαιμονικαὶ ἰδέαι, αἵτινες ἐπεκράτουν, ὡς πρὸς τοῦτο, ἐν Γρικαλάνδῃ. Ὁ *Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ* εἶχε πολλὴν «φέρει δυστυχίαν» εἰς τὸν κτήτορά του, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἡ προσέλευσις τοῦ ἀμαραμίλλου λίθου ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου ἐσημείωσε τὴν δύσιν τῆς εὐδαιμονίας τοῦ γηραιοῦ γαιοκτήμονος.

Ἀλλ' ὅ,τι οἱ ἀδόλεσχοι τῆς κατασκηνώσεως δὲν ἔβλεπον, εἶνε ὅτι ἡ ἀληθὴς αἰτία τῆς δυστυχίας ταύτης ἐνέκειτο εἰς αὐτὰ τὰ σφάλματα τοῦ Τζὼν Οὐάτκινς—σφάλματα, ἅτινα ἔφερον ἐν σπέρματι, ὥς τινα εἱμαρμένην τὰς ἐκ τῆς ἀποτυχίας θλίψεις καὶ τὴν καταστροφήν. Πλεῖσται ἀτυχίαι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὑπάγονται οὕτω εἰς μυστηριώδη κακοτυχίαν, καὶ δὲν εἶνε κατὰ γενικὸν κανόνα, ἐὰν ἐξετάσωμεν κατὰ βάθος τὰ πράγματα ἢ αὐταὶ αἱ ἐνέργειαι ἐκείνων, οἵτινες τὰς ὑφίστανται! Πόσας δὲν πάσχομεν παρ' ἀξίαν δυστυχίας! Ἔστω. Ὑπάρχει ὅμως μεγαλήτερος ἀριθμὸς τοιούτων λογικῶς πασχόντων καὶ οἵτινες θεωροῦνται ὡς συμπέρασμα συλλογισμοῦ τινος, δικαίως προελθόν. Ἐὰν ὁ Τζὼν Οὐάτκινς εἶχεν ἧττον προσκολληθῆ εἰς τὸ κέρδος, ἐὰν δὲν ἀπέλιδε ὑπερβολικὴν σπουδαιότητα καὶ σχεδὸν ἔνοχον, εἰς τὰ μικρὰ ἐκεῖνα ἀνθρακοῦχα κρύσταλλα, ἅτινα καλοῦμεν ἀδάμαντας, ἡ ἀνακάλυψις καὶ ἡ ἐξαφάνισις τοῦ *Μεσημβρινοῦ Ἀστέρος* θὰ τὸν ἐτήρουν ἀπαθῆ—ὡς ἐτήρησαν τὸν Κυπριανὸν—καὶ ἡ ὑγιεία του, ἡ τε φυσικὴ καὶ ἠθική, δὲν θὰ ἔμενον εἰς τὴν διάκρισιν ἑνὸς τοιούτου συμβάντος. Ἀλλ' εἶχεν ὁλοψύχως ἀφοσιωθῆ εἰς τοὺς ἀδάμαντας. Ἕνεκεν τῶν ἀδαμάντων ἔδει ν' ἀπώλετο.

Ἑβδομάδας τινας βραδύτερον, οἱ γάμοι τοῦ Κυπριανοῦ Μερὲ καὶ τῆς Ἀλίκης Οὐάτκινς ἐτελέσθησαν λίαν ἀπερίττως καὶ ἐν γενικῇ χαρᾷ. Ἡ Ἀλίκη ἦτο ἤδη σύζυγος τοῦ Κυπριανοῦ . . . Τί περισσότερον ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ;

Ἄλλως τε, ὁ νεαρὸς μηχανικὸς ἦτο πλέον πλούσιος ὅσον αὕτη δὲν ὑπέθετε, καὶ ὅσον οὐδ' αὐτὸς ἐπίστευεν.

Ὄντως, συνεπείᾳ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ *Μεσημβρινοῦ Ἀστέρος*, τὸ κλαῖμ αὐτοῦ, καίτοι δὲν ἀμφίβαλλε περὶ τούτου, εἶχεν ἀποκτήσῃ ἀξίαν μεγάλην. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ εἰς Τρανσβάλ ταξειδίου του, ὁ Θωμᾶς Στὶλ εἶχεν ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐκμετάλλευσιν, ταύτης δ' ἀποβαινούσης λίαν καρποφόρου, αἱ προσφοραὶ ἐπλεόνασαν πρὸς ἀγοράν τοῦ μεριδίου του. Οὕτω, τὸ ἐπώλησεν ἀντὶ πλέον τῶν ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων τοῖς μετρητοῖς, πρὸ τῆς εἰς Εὐρώπην ἀναχωρήσεώς του.

Ἡ Ἀλίκη καὶ ὁ Κυπριανὸς δὲν ἐβράδυναν λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν Γρικαλάνδην ὅπως ἐπιστρέψωσιν εἰς Γαλλίαν. Ἀλλὰ δὲν ἔπραξαν τοῦτο ποσῶς χωρὶς νὰ ἀσφαλίσωσι τὴν τύχην τοῦ Λῖ, τοῦ Βαρδὶκ καὶ τοῦ Ματακὶτ — ἀγαθοεργία, εἰς ἣν ἠθέλησε νὰ συντελέσῃ καὶ ὁ Ἰακκῶβος Βανδεργάατ.

Ὁ γέρων λιθοξόος ἐπώλησε, πράγματι, τὸ Κόπζ αὐτοῦ εἴς τινα ἑταιρείαν, διευθυνομένην ὑπὸ τοῦ πρώην μεσίτου Νάθαν. Ἀφοῦ ἐπράτωσεν ἐπιτυχῶς τὴν ἐκκαθάρισιν ταύτην τῶν δοσοληψιῶν, παρηκολούθησεν εἰς Εὐρώπην τὰ υἱοθετηθέντα τέκνα του, ἅτινα, χάρις εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ Κυπριανοῦ, εἰς τὴν ἀνεγνωρισμένην ἀξίαν του, καὶ εἰς τὴν ὑποδοχὴν ἣν ὁ κόσμος τῶν σοφῶν τῷ ἔκαμεν κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του, ἐξησφάλισαν τὴν τύχην των, ἀφοῦ πρότερον ἠσφάλισαν τὴν εὐτυχίαν των

Ὡς πρὸς τὸν Θωμᾶν Στίλ, ἐπανακάμψαντα εἰς Λαγκασὶρ μετὰ εἰκοσάκις χιλίων λιρῶν στερλινῶν, οὗτος ἐνυμφεύθη, κυνηγῇ ἀλώπεκας, ὡς *τζέντζελμαν*, καὶ πίνει καθ' ἑκάστην ἐσπέραν τὴν φιάλην του τοῦ Porto. Οὐδὲν ὡραιότερον τῶν ὅσων πράττει!

Τὸ Βανδεργάατ Κόπζ δὲν ἐξηντλήθη ἔτι, ἐξακολουθοῦν καθ' ἕκαστον ἔτος νὰ παράγῃ τὸ πέμπτον τῶν ἐκ τοῦ Ἀκρωτηρίου ἐξαγομένων ἀδαμάντων. Ἀλλ' οὐδεὶς μεταλλευτὴς ἔσχε πλέον τὴν καλὴν ἢ κακὴν τύχην νὰ ἀνεύρῃ ἕτερον τινα *Μεσημβρινὸν Ἀστέρα*!

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΓΚΑΛΑΣ ΤΟΥ ΜΟΡΦΕΩΣ

Περατουμένης ἤδη τῆς περιπετειώδους ἱστορίας τοῦ

ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ

ὅστις, μετὰ τόσην λάμψιν καὶ τὰς τόσας συγκινήσεις, ἃς ἡ ἐμφάνειά του προεκάλεσεν, εἵμαρτο τόσον ἀποτόμως νὰ σβεσθῇ ὡς διάττων, νὰ διαλυθῇ ὡς ὄνειρον, ἀρχόμεθα **ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου** *τῆς δημοσιεύσεως θελκτικοῦ καὶ εὐτραπέλου διηγήματος, τιτλοφορουμένου:*

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΓΚΑΛΑΣ ΤΟΥ ΜΟΡΦΕΩΣ

Τὸ διήγημα τοῦτο ἔγραψεν ἐπὶ τῇ βάσει Ἰταλικῆς ὑποθέσεως, χάριν τῆς «Φύσεως», ὁ ἡμέτερος τεκτικὸς συνεργάτης ΔΙΚ. Ἀνενδοιάστως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἔσται ἐκ τῶν ἀναγνωσμάτων ἐκείνων, ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ὁποίων οὐδεὶς ποτὲ φοβεῖται νὰ μὴ παραδοθῇ

Εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως.

Ο ΒΙΟΣ

Ὁ βίος! αἰ ὠκεανὸς λυπῶν καὶ παθημάτων
ὑπὸ θυέλλης πάντοτε σφοδρᾶς τεταραγμένος·
ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν φορὰν ἐρρίφθη τῶν κυμάτων
καὶ πρὸς αὐτὰ νὰ μάχηται εἶνε προωρισμένος.

—

Τὸ κῦμα διαδέχεται ἕτερον αἴφνης κῦμα
καὶ τὸν ταλαίπωρον θνητὸν ἀρρίζον κατακλύζει.
Ὑψοῦται καὶ βυθίζεται εἰς ἕκαστόν του βῆμα
καὶ ὡς λιμένα ἀσφαλῆ τὸν τόρον ἀτενίζει.

ΤΩ ΠΙΣΤΩ ΜΟΥ ΜΩΨ ΓΗΡΑΣΑΝΤΙ

Ἀκολουθῶν τοὺς νόμους τοὺς γηΐνους
Καὶ σύ, πιστέ μου σκύλε, παρακμάζεις·
Τὸ σφρῖγος, τὴν νεότητα τοῦ κτήνους
Ἀπώλεσας, τὸ τέρμα πλησιάζεις.

—

Ἡσύχως σὲ κατέλαβε τὸ γῆρας,
Ἐπέταξε καὶ ῥώμη καὶ νεότης·
Βαρείας νῦν ἡ παρακμὴ τὰς χεῖρας
Ἔθηκεν ἐπί σοῦ, σκληρὰ Θεότης!...

—

Καὶ ἤδη μὲ κλονούμενον τὸ βῆμα
Πατεῖς, ὅπου τὸ πρὶν σχεδὸν ἐπέτας
Φοβεῖσαι ἀντικρύζων χαῖνον μνῆμα,
Καὶ ὀπισθοδρομεῖς;!... Εἰπέ, εἰπέ τας

—

Τὰς σκέψεις σου, τοὺς φόβους σου 'ς ἐμένα
Καὶ χεῖρα βοηθείας θὰ σοὶ τείνω·
Κύριος νηπιόθεν εἰς ἐσένα
Εἵμαρτο, πιστὸν ζῶόν μου, νὰ γείνω.

—

Ἐγὼ τυφλὸν δὲν σ' ἔλαβον παιδίον
Χωρίσας σε τῆς μητρικῆς ἀγκάλης;
Ἐγὼ δὲν σὲ ἀνέθρεψα;... Εἰς ποῖον
Σύ, φίλε Μώψ, ἀκόμη ἀμφιβάλλεις;!..

—

Ἀκόμη σὲ ἀκούω ὑλακτοῦντα,
Σὲ βλέπω νὰ πηδᾷς καὶ νὰ χορεύῃς
Ὅταν τὸ ὅπλον μ' ἔβλεπες κρατοῦντα,
Κ' ἐμπρὸς νὰ τρέχῃς θήραν νὰ γυρεύῃς.

—

Τὸ ὅπλον δ' ὡς ἐκρότει, δίκην βέλους
Ἐπέτας, ἀψηφῶν κρημνοὺς καὶ βράχους
Ἧσο δελφὶν στὸ ὕδωρ ἐπὶ τέλους,
Μέτρον οὐδὲν τοῦ ἰδικοῦ σου τάχους!..

—

Ὅμως δεκὰς ἐτῶν παρῆλθε πλήρης,
Καθ' ἣν ἀκολουθῶν τὸ πεπρωμένον,
Ἐξεπατρίσθης μετ' ἐμοῦ καὶ φθείρεις
Καὶ νηάτα καὶ ζῶὴν εἰς τόπον ξένον...

—

Καὶ τώρα ψωραλέος γέρων κύπτεις,
Δυσκίνητος, κατεσκληκὼς καὶ τρέμων,
Θολὸν τὸ βλέμμα εἰς τὰ πέριξ ῥίπτεις,
Εἰς τὴν πνοὴν παγώνων τῶν ἀνέμων.

—

Πλὴν σιωπᾷς!.. γιατί πιστέ μου φίλε!;..
Γιατὶ γογγύζεις; Τίς σὲ τρώγει πόνος;.
Μὲ λησμονεῖς, ἀγαπητέ μου σκύλε,
Ἢ μὴ κ' ἐμὴ μετέβαλλεν ὁ χρόνος!;.

—

Ναί!... μέγα ἔχεις δίκαιον! κ' ἐμένα
Ἐδάμασε, τὰ πάντα ὁ δαμάζων,
Νωθρός, βαρὺς κ' ἐγὼ καθὼς ἐσένα,
Κατέστην, πλείστας λύπας δοκιμάζων!!..

—

Ἐχάθη κ' ἡ δική μου ἡ νεότης,
Τοῦ γήρατος ψυχρὰ ἡ αὔρα πνέει!..
Καὶ ἐμὲ κ' ἐμὲ ἡ ἀπνοὴς Θεότης
Πιέζει, κ' ἡ νεότης μου ἐκπνέει!...

—

Ἠρέμα, ὅπως σὺ, κ' ἐγὼ τὸ γόνυ
Τὸ κλίνω εἰς τῆς φύσεως τοὺς νόμους.
Μικρὸν κ' ἡ ὕλη πάλιν μένει μόνη
Ἡσύχως, ἢ μὲ λύσεις ἀποτόμους!...

—

Τὸ πνεῦμα ὅμως!; ἄλλη θεωρία!..
Ἀθάνατον τὸ θέλουν οἱ σοφοί μας!..
Ὡς ἄυλον δὲ τίς ἡ ἀπορία
Ἂν κ' ἄφθαρτον ἀφήνει τὸ κορμί μας!..

—

Ἂν κ' ἀγνοῶ τοῦ εἴδους σου τὰ ζῶα
Πῶς σκέπτονται καὶ τί ἀρχὰς πρεσβεύουν
Περὶ τοιούτων, ἢ ἐὰν ἀθῶα
Ζοῦν μόνον, χωρὶς ἄλλο νὰ γυρεύουν.

—

Σοῦ συνιστῶ ὅμως, ὡς φίλος πάλιν
Ὑπομονὴν καὶ θάρρος ν' ἀντιτάξῃς.
Φθαρτὸν τὸ πᾶν 'στῆς γῆς μας τὴν ἀγκάλην
Κ' ἐκ γῆς ζωὴν μὲ γῆν θὰ ἀνταλλάξῃς!..

Μαγνησία. Α. Π.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1892

(ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ)

Κομψόν, μὲ περιεχόμενα ἐκλεκτά, καὶ μὲ φιλοκαλίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν, νωπὸν ἔτι ἐκ τῶν τυπογραφικῶν πιεστηρίων ἀποφυλλίζομεν τὸ ἡμερολόγιον, ὅπερ πρῶτον τοῦτο ἐνεφανίσθη ἐφέτος, ἄνευ εὐτυχῶς τῶν συνήθων πομπωδῶν ἀναγραφῶν, ἐκδίδοντος τοῦ μετὰ ζήλου καλλιεργοῦντος τὰ γράμματα κ. Ἠλ. Οἰκονομοπούλου. Ἐν πάσῃ δ' ἀμεροληψίᾳ καὶ οὐχὶ πρὸς ρεκλάμαν κρίνοντες, ὁμολογοῦμεν ὅτι αἱ γενικαὶ ἐντυπώσεις ἡμῶν εἰσὶν ἄρισται καὶ ἐνθαρρυντικαί.

Ἐὰν πιστεύσωμεν, ὅτι ἕκαστος τῶν γραμμάτων κλάδος παρίστησι καὶ θεότητα, ἀναμφιβόλως οἱ συνεργήσαντες εἰς τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ νέοι εἰσὶ Πανθεϊσταί. Ἡ φιλολογία, προεξαρχούσης πάντοτε τῆς ἀνοήτως ἀποκληθείσης *ἐλαφρᾶς*, ἡ ἐπιστήμη, ἡ ποίησις, ἡ καλλιτεχνία, ἔχουσιν ἀξίους ἐργάτας, τοὺς πλείστους ἐκ τῶν συνεισενεγκόντων ἐν τῷ «Πανθέῳ» τὴν ἑαυτῶν συμβολήν. Τὰ ἔργα, ἐκτὸς τῶν οὐκ ὀλίγων τοῦ ἐκδότου, τῶν κ. κ. Ε. Ἀσωπίου, Α. Παράσχου, Σ. Βάλβη, Τ. Μωραϊτίνη, Δ. Ι. Καλογεροπούλου, Ν. Μύρωνος, Ν. Λάσκαρη, εἰσὶν ἀρκούντως εὐσυνείδητα. Διακρίνομεν ἐκ τῶν ποιημάτων ἓν σύντομον κατὰ μετάφρασιν «Ἂν μ' ἀγαποῦσες» εἰς ὃ θὰ ἐδίδομεν τὰ πρωτεῖα ἂν μὴ ἦτο, κατὰ τὴν ὑπόδειξιν τοῦ γράψαντος, . . . μετάφρασις. Ἀλλὰ καὶ ὡς τοιαύτη διατηρεῖ ὅλην τὴν ποιητικὴν χάριν, μεθ' ἧς ὁ περιπαθὴς ποιητὴς τὸ περιέβαλλεν. Ἐπίσης ὡραῖον τὸ τοῦ ἀειμνήστου Δ. Παπαρρηγοπούλου, καὶ ἡ «Πρώτη νὺξ τοῦ Μαΐου» τοῦ συμπαθοῦς ποιητοῦ κ. Μωραϊτίνη μετὰ πολλοῦ αἰσθήματος καὶ πόνου γεγραμμένον, τὸ δὲ «Στὸν Οὐρανὸ» τοῦ κ. Οἰκονομοπούλου χαρίεν ὡς καὶ ἡ, διεξοδικὴ ὅμως, «Εἱμαρμένη» του. Πρὶν ἢ καταλείψωμεν τὴν ποίησιν εἰς ἣν πλησιάστοι εἰσήλθομεν καὶ ἐξ ἧς καταπλημμυρεῖται τὸ Πάνθεον, ῥίπτομεν βλέμμα εἰς τὸ σκανδαλωδῶς προβάλλον μὲ μεγάλα γράμματα «Σκάνδαλον τοῦ δήμου Βουπρασίων» συστάμενον εἰς μίαν ἀποβολὴν — ὄχι τῶν ἰδεῶν τοῦ συγγραφέως—ἀλλὰ δυσμοίρου νόθου μαθητοῦ. Οἱ «χωρικοὶ τῆς Αἰγίνης» καλοί, ὡς καὶ αἱ μιμήσεις τοῦ Κ.

Δὲν ἐκτεινόμεθα ἐπὶ πλέον, καίτοι ἀξίζει τὸν κόπον, διότι ἀφίνομεν νὰ τὸ ἀγοράσωσιν οἱ φιλαναγνῶσται ἵνα ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως κρίνωσι καὶ πεισθῶσι περὶ τῆς ὁμολογημένης αὐτοῦ ἀξίας. Τὸ «Πάνθεον» τιμᾶται 2 δρ., ἀντίτυπα δ' εὑρίσκονται καὶ ἐν τοῖς ἡμετέροις γραφείοις.

Π. ΒΕΝΙΕΡΑΤΟΣ

Δήμαρχος Ἀργοστολίου

Ἐγεννήθη κατὰ τὸν Αὔγουστον τοῦ 1834 ἐκ πατρὸς ἱερέως. Ἐμαθήτευσε κατὰ τὸ 1851 ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ σχολαρχεῖον τοῦ μακαρίτου Γρηγορίου Παπαδοπούλου καὶ εἰς τὸ γυμνάσιον τοῦ μακαρίτου Γενναδίου. Διωρίσθη συμβολαιογράφος κατὰ τὸ 1856, καὶ κατεῖχε τὴν πρώτην μεταξὺ τῶν συμβολαιογράφων θέσιν μέχρι τοῦ 1866, ὅτε πρῶτος μετὰ τὴν ἕνωσιν ἐξελέχθη Δήμαρχος Κρανίας. Μέχρις σήμερον ἐξελέχθη τετράκις Δήμαρχος καὶ πεντάκις βουλευτής. Τρεῖς κατ' ἐπαρχίαν καὶ δύο κατὰ νομαρχιακὴν περιφέρειαν.

Ὅ,τι δημοτικὸν ἔργον ὑπάρχει ἐντῷ δήμῳ Κρανίας ἐγένετο ἐπὶ τῆς διοικήσεώς του. Τὸ νεκροταφεῖον τὸ λιθόστρωτον, 4 δημοτικὰ σχολεῖα, τρία ἀρρένων καὶ ἓν θηλέων. Ὁσχηματισμὸς τῆς πλατείας τῶν δικαστηρίων, ἡ ἐπίχωσις καὶ διαπλάτυνσις τῆς προκυμαίας μέχρι τῆς γεφύρας, κ. τ. λ. Κατὰ τὴν Κρητικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1866 περιέθαλψε ἐξαιρετικῶς τοὺς αὐτόθι προσφυγόντας μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των Κρῆτας, ἐφ' ᾧ παρὰ διαφόρων ὁπλαρχηγῶν τῆς Κρήτης ἔλαβε θερμὰ καὶ ἐγκάρδια εὐχαριστήρια.

Κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1866, ὅτε ἐνέσκηψεν ἐκεῖσε δεινὴ τρικυμία ἧς ἕνεκα ἐπεσυνέβησαν διάφορα ναυάγια, καὶ μετ' οὐ πολὺ κατὰ τὸ 1867 ὅτε στυγερὸς σεισμὸς κατέστρεψε τας πλείστας οἰκίας τοῦ Ἀργοστολίου, διετέλει Δήμαρχος καὶ ἀψηφῶν κινδύνους καὶ κακουχίας συνετέλεσε τελεσφόρως ὅπως καὶ ἡ ξένη περιουσία ἐξασφαλισθῇ καὶ προστατευθῇ καὶ ἡ δημοσία τάξις καὶ ἀσφάλεια διατηρηθῶσιν ἀκμαῖαι, οἱ παθόντες δὲ ἐκ τῶν σεισμῶν νὰ τύχωσι τῆς προσηκούσης ἀντιλήψεως καὶ βοηθείας. Διὰ τὴν μέριμνάν του ταύτην καὶ τὴν ἀγαθὴν διοίκησίν του ἐτιμήθη διὰ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος, πολλὰ καὶ εἰλικρινῆ εὐχαριστήρια ἔλαβε παρὰ τῶν συμπολιτῶν του, καὶ αὐτὸ δὲ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ἐξέδωκε πρὸς τοῦτο εὐχαριστήριον ψήφισμα, διερμηνεῦον τὸ γενικὸν φρόνημα τοῦ τόπου. Διάφοροι σύλλογοι τὸν ἀνεκήρυξαν μέλος αὐτῶν ἐπίτιμον.

Τοιοῦτος ἐν ὀλίγοις ὁ κ. Βενιεράτος, ὃν ἀπὸ καρδίας συγχαιρόμεθα διὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ προτερήματα καὶ εὐχόμεθα ἵνα καὶ πολλοὶ ἄλλοι τον μιμηθῶσι.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ κ. Ι. ΠΕΤΡΩΦ

Ὁ παρ' ἡμῖν ἀπὸ διετίας ἀποκατεστημένος φιλέλλην Ρῶσσος κ. Ι. Πετρῶφ ἐκ Μόσχας τὴν προσεχῆ Κυριακήν, 17 τρέχ, καὶ ὥραν 8 ½ μ. μ. δίδει ἐν τῇ Νομικῇ σχολῇ τὴν πρώτην αὐτοῦ διάλεξιν ἐν σχέσει πρὸς τὸν ὑπ' αὐτοῦ ἐκπονηθέντα ἱστορικοεθνολογικὸν Ἄτλαντα τῆς Μακεδονίας, ταύτην δὲ καὶ ἕτεραι θὰ ἐπακολουθήσωσι. Περὶ ἑκάστης ἐπιφυλαττόμεθα νὰ γράψωμεν ἐν καιρῷ.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

107. Αἴνιγμα

Μολπὴ ἐστὶ τὸ πρῶτόν μου τῆς μουσικῆς γλυκεῖα,
Τὸ τρίτον μου θὲ νὰ ἰδῇς, ἰδίως 'στὰ ψηφία.
Ἓν μέλος δὲ τὸ δεύτερον βεβαίως ἐγὼ εἶμαι,
Κ' ἐνώπιόν σου πάντοτε θὰ εὕρῃς, ὅτι κεῖμαι.
Ἂν νῦν τὰ τρία μέρη μου ὅλα μαζῇ ἀθροίσῃς,
Πόλιν τινὰ ἑλληνικὴν εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.

108. Αἴνιγμα

Ὅστις μ' ἔχει ἀτοκτήσει εὐτυχὴς ἐστὶ βεβαίως,
Κι' ἂς προσέξῃ, παρακαλῶ, μὴ τοῦ φύγω 'γὼ ταχέως.
Πλὴν μὲ λύπην μου τὸ βλέπω δι' ἐμένα δὲν φροντίζουν,
Διότι πάντα κόπον ὅλως περιττὸν ὦ! τὸν νομίζουν.
Ἀλλὰ μάθε, φίλτατέ μου, ὅτι θέλεις μετανοιώσῃ,
Κι' ἂν σ' ἀφήσω τότε λύτα . . . πλὴν ἀργὰ θὲ νὰ τὸ νοιώσῃς
Λίγην προσοχὴν ἂν βάλῃς θὰ εὑρῇς τὸ τί σημαίνω,
Καὶ θὲ νὰ χαρῇς μεγάλως γιὰ ὅ,τι καλὸν ἐμφαίνω.

109. Αἴνιγμα.

Ὅρος διάσημον ἐστὶ τὸ πρῶτόν μου βεβαίως,
Κι' ἀσθένεια τὸ δεύτερον θ' ἀναφαρῇ ταχέως.
Τὸ σύνολόν μου παριστᾷ νῆσον ὡραιοτάτην
Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν τὰ μάλα γνωστοτάτην.

Δ. Φ. Β.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ 25ῳ ΦΥΛΛΩ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

98. Αἴνιγμα. = Ἔλα—φῶς = Ἔλαφος. Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Κ. Δρακόπουλος ἐκ Καίρου καὶ ὁ κ. Νικ. Πετρόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν.

99. Αἴνιγμα. Ξύλο—κότα—ξυλόκοτα. Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Ν. Λαγὼς ἀνθυπασπιστὴς ὑλικοῦ πυροβολικοῦ, ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Κ. Δρακόπουλος ἐκ Καίρου.

100. Αἴνιγμα. Θέρος—Θεός. Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Λαγὼς ἀνθυπασπιστὴς ὑλ. πυροβολικοῦ ἐξ Ἀθηνῶν, οἱ κκ. Εὐάγ. Ἀλεξανδρόπουλος, Παν. Θεοδωρίδης καὶ Γ. Τάραμας ἐκ Πύργου, ὡς καὶ οἱ κκ. Α. Ἀνδρικόπουλος, Δ. Ἀλεβιζόπουλος καὶ Π. Θούας ἐκ Πύργου.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Γ. Ν. Κ. **Λευκωσίαν.** Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Σᾶς ἐγράψαμεν. — Σ. Χ. **Ρουχτσούκιον.** Σᾶς ἐγράψαμεν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα. — Κ. Τ **Βόλον.** Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξιν λαμβάνετε ταχυδρομικῶς. — Α. Δ. **Κάϊρον.** Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Χρήματα δὲν ἐλάβαμεν ἔτι. Θὰ σᾶς γράψωμεν. — Γ. Κ. **Ὀδησσόν.** Ἐλάβομεν δελτάριον. — Ἀναμένομεν ὡς γράφετε ἀντίτιμον. — Κ. Δ. **Κάϊρον.** Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς. — Θ. Κ. **Σεβαστούπολιν.** Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. Προσεχῶς γράφομεν. — Δ. Γ. Λ. **Πάτρας.** Σᾶς ἐνεγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. — Γ. Μ. **Σύρον.** Ζητούμενα περιοδικὰ καὶ Ἡμερολόγιον σᾶς ἀπεστάλησαν προχθὲς μετὰ δελταρίου. — Γ. Χ. **Βραΐλα.** Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν, ἐγράψαμεν. — Λ. Χ. **Βυρηττόν.** Ἐπιστολὴ ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. — Μ. Δ. **Ἀταλάντην.** Συνδρομή σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. — Ι. Π. **Ἀλεξάνδρειαν.** Συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν, Ἀποδείξεις σᾶς ἀπεστείλαμεν ταχυδρομικῶς. — Α. Ρ. **Ἄρταν.** Ἀναμένω ἀνυπομόνως ἐπιστολὴν μὲ ζητούμενα. — Α. Π. Μ. **Λευκωσίαν.** Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Σᾶς ἀπηντήσαμεν ἀμέσως.